

ника си и „прѣдговоръ за българское старо и днешно пѣние“ (Арх. 6928) Мисълта за тоя сборникъ е продължавала да го занимава и прѣзъ 1859. „Имамъ събрани по вѣчь отъ (три) тысащцы народны пѣсны ведно съ остальныхъ отъ покойнаго В. Априлова, кои ми сѣ дадохъ, нъ тѣхъ нѣсмы гы обработилъ сичкы съ замѣчаниа<sup>87</sup>. Тии ми сѣ най голѣмъ източникъ за народнѣ нашѣ книжнинѣ, повѣстность, баснословиѣ, творчѣства, языка и проч. Помощиѣ тѣхъ и народнихъ нашихъ обрѣдовъ и празникъ щѣ състави порадычно и обшырно българско баснословие, и ако ми сѣ явятъ добры срѣдства украси щѣ го и съ ликове“ (До Ал. Екзархъ; Одеса, 29.VIII. 1859. Арх. 6913. с. 41).

На друго мѣсто — въ едно писмо до Българското общество въ Одеса — съобщава, че вече е приготвилъ за печатъ „Баснословие българско изчерпано отъ народны стары пѣсны, обичаи, празници и другы днесъ съхранимы обряды между българскому народу“ (Арх. 6928)

Особено се интересува Раковски въ Одеса, прѣзъ 1858, отъ новата българска история. „Особено мое занимание е българскаѣ нова исторіѣ, то естъ отъ паденіѣ българскаго царства даже до сега що е пострадалъ нашъ бѣдный народъ да съвокупѣ и спишѣ порадычно. Събралъ съмъ до сега нѣколко вещество, и събирамъ. Нъ еще не е доволно за да стани съставно списаніе, какъ то го азъ желяѣ“ (До Др. Цанковъ; 15. V. 1858. Арх. 6913. с. 28) Като важни документи за проучване на нашата история той е мислѣлъ да издаде „нѣколко старобългарскы грамоты на кожѣ писаны и разны запискы относѣмы на българскаѣ историѣ, събрани въ Молдавѣ въ мое пѣтишествие“ (Арх. 6928).

Покрай това той написва въ 1858 и една книга, въ която се опитва да разрѣши източния въпросъ — „Басноповѣсть подъ имѣнемъ Изгуплений дервишъ, или Възточный въпросъ, списание първобытно, въ кое сѣ прѣдставлява състояние турскаго царства отъ врѣмени султанъ Махмуда до днешное врѣмѣ (Арх. 6928). . . Тамо си прѣдставлявамъ азъ едного дервиша отъ бекташійскаѣ сектѣ<sup>88</sup>, кой сѣ разговарѣ съ дваминѣ французи, кои мѣдружѣ за турское прѣобразование и напрѣдваніе, и сѣ вайкѣтъ за Рашитъ пашовѣ напраснѣ смъртъ. Дервишъ имъ приказва, че той къту сѣ на-